

Forslag og eksempel på beredskabsplan for kirken i lokalområdet

At tænke kirken ind i en lokal beredskabsplan er bestemt ikke noget nyt. Nogle af de ældste kirker i Danmark blev også bygget som forsvarsværker, hvor lokalbefolkningen kunne søge tilflugt i urolige tider; hvor der var beskyttelse, trøst og vejledning at finde i svære tider. Her kan nævnes de nærmest uindtagelige rundkirker på Bornholm. I dag har vi et velfungerende kriseberedskab, som træder i kraft i tilfælde af nationale eller internationale kriser og katastrofer. De fleste borgere har adgang til vigtig information gennem nyhedskanaler og internettjenester. Og så er mange dan-

skere også begyndt at ”preppe”, så de er forberedte og kan klare sig noget tid i tilfælde af en krise. Alligevel kan kirken fortsat spille en stor rolle som tilflugts- og samlingssted for lokalbefolkningen i en nødsituation. Kirken er en kæmpe ressource, ikke kun hvad angår det åndelige beredskab, men også det praktiske. Derfor bør den helt naturligt inddrages som medaktør til dette formål.

AF
KIRSTINE ARENDT
Mørdrup Kirke i Helsingør Stift

MARIANNE MYSSSEN
Kirkerup Kirke i Roskilde Stift

En beredskabsplan for Mørdrup Kirke af Kirstine Arendt, sogne- og beredskabspræst

Jeg er præst i Mørdrup kirke, hvor vi i menighedsrådet er begyndte at drøfte, hvordan en beredskabsplan kunne se ud for os.

Mørdrup kirke er en moderne kirke fra 1984. Udover et stort kirkerum, hvor der er plads til mange kirkegængere, rummer huset også flere store undervisnings- og foredragslokaler. Kirken har også en stor kælder med mange lokaler. Der er med andre ord plads og faciliteter til at kunne rumme mange mennesker. Kirken har også en central placering i byen tæt på indkøbscenter, institutioner, motorvej, togstation og Øresund.

Kirken som informationscentral og forsyningssted

Mørdrup kirke ville kunne bruges som informationscentral, skulle det ske, at strømmen går, og internettet er nede. Kirkens klokker kan stadig hamres på, og der er opslagstavler foran og inde i kirken. Beredskabet ville kunne samle folk i kirken for at give kollektive beskeder eller samle frivillige, uddele opgaver, fornødenheder og andre ting. En mulighed var, at kirken fik en nødgenerator, så der var et sted, folk kunne søge hen, med lys, varme, noget varmt at spise og drikke. Kirken har et stort arsenal af tæpper, som ville kunne bruges til folk, der fryser, eller er i chok, og der er både polstrede kirkebænke og madrasser til at hvile sig på.

Pårørendecenter og lokal krisestyring

Kirken vil også kunne tilbyde lokaler og ressourcer til den lokale krisestyring (LBS). Skulle der ske en omfattende ulykke f.eks. på motorvejen, kan kirken også bruges som pårørendecenter, det vil sige et sted, hvor politiet ville kun-

ne samle pårørende til dem, der er involveret i ulykken og holde dem orienteret om situationens udvikling. Med de mange forskellige mødelokaler, er der gode muligheder for at afholde fælles og individuelle krisesamtaler. Igen ville man også kunne sørge for, at folk fik noget varmt at drikke, lidt mad og krisehjælp, skulle der være behov for det.

Sjælesorgens kirke

Tredje og mest naturlige brug af kirken i en krise er som et sted, hvor der er mulighed for at finde ro, trøst og fællesskab i svære tider. Skulle der ske en krise eller katastrofe, skal kirken være klar til at holde åbent i døgndrift. Det kræver et team, der kan træde til bestående af præster, ansatte, menighedsrådsmedlemmer og andre frivillige. Som beskrevet forinden kan kirken være et sted, hvor man er sammen om magtesløsheden og kan dele sorg og frygt. Et sted, hvor der er stilhed, mulighed for at tænde lys, bede en bøn, skrive i en mindebog, søge andagt. Det er vigtigt, at kirken holder åbent til dette formål, så længe behovet er der.

Eksempel: Åben kirke i Kirkerup

af Marianne Myssen, sogne- og beredskabspræst

I marts 2024 blev en ung pige fra en af vores to sogne bortført og holdt fanget i over et døgn. Hun forsvandt lørdag formiddag og blev fundet igen søndag eftermiddag – heldigvis i live. I løbet af halvandet døgn kom vores lille lokalområde på landkortet gennem mediernes dækning af sagen. Pigens forsvinden blev også postet på lokalområdets facebookside, og herigennem blev der sat lokale eftersøgninger i gang. Der blev ledt efter hende alle vegne i halvandet døgn, og der var opdateringer på den lokale facebookside hele tiden om, hvor man havde været henne for at lede efter hende.

Der var mange mennesker på gaderne i Sørbymagle og Kirkerup i det halvandet døgn, hvor magtesløshed blandede sig med chok over det, der var sket. Nogle var ude for at lede efter den forsvundne pige, andre for at følge politiets arbejde, og andre igen for at tale med journalister, som også var på arbejde i lokalsamfundet. Mediernes dækning af sagen blev opdateret hele tiden.

Som præst og medmenneske fulgte jeg sagen nøje, og jeg tænkte, at det ville være godt at åbne Kirkerup Kirke for at tilbyde et rum at være i, hvor der er plads til at rumme magtesløshed og chok. Hvor man kan få en fornemmelse af at gøre noget i en situation, hvor man ellers ikke kan gøre så meget f.eks. ved at tænde lys, sidde i kirken i stilhed, bede en bøn eller få sat ord på magtesløsheden og chokket sammen med andre, så man ikke er alene med sine tanker og følelser.

Jeg kontaktede Sørbymagle-Kirkerup Menighedsråd for at fortælle, at jeg havde tænkt mig at åbne kirken om søndagen, hvis pigen stadig ikke var blevet fundet. Søndag morgen inden gudstjenesten, som foregik i Sørbymagle Kirke, kørte jeg ud til politiets afspærring ved Kirkerup Kirke for at høre, om de kunne give grønt lys til, at jeg åbnede kirken efter gudstjenesten i Sørbymagle. Det er vigtigt, at vi ikke er med til at ødelægge de spor, der måtte være i efterforskningsområdet ved at åbne kirken. Vi fik grønt lys. Jeg aftalte med graveren, at hun skulle sørge for at sætte

varme på i Kirkerup Kirke, når folk begyndte at komme, for følelsen af chok og magtesløshed kan få kroppen og sindet til at gå i alarmberedskab, så man kommer til at fryse. Det kan også være en fordel med tæpper, man kan tilbyde dem, som kommer i kirken. Søndag efter kirketid tog vi ud til Kirkerup Kirke. Der skulle være mulighed for, at folk kunne tænde et lys, få sat ord på katastrofen, sidde stille, bede en bøn eller bare være. Kirketjeneren og jeg havde taget fyrfadsllys med, så de mennesker, der kom, havde mulighed for at tænde et lys ved døbefonten og i lysgloben. Lystændingen var en stiltende proces, hvor mange bare gik ind, tændte lys, og satte sig lidt, inden de gik igen. Det er vigtigt at sørge for at holde kirkedøren åben, så mennesker ved, at man bare kan gå ind i kirken. Min kirketjener havde sørget for kaffe og småkager, det var godt at have i baghånden, da vi ikke vidste, hvor længe vi skulle være i kirken. Vi havde hele tiden fokus på at holde medierne ude af kirken og fortælle dem, at de ikke måtte tage billeder af dem, der var mødt op i kirken. De fik dog lov til at tage et par billeder af de mange tændte fyrfadsllys i døbefonten, men ikke andet. Der var mange journalister, der ville interviewe kirketjeneren og præsten. Det stillede vi op til, men jeg ved faktisk ikke, om det var gavnligt hverken for kirkepersonalet eller for sagen, da det ikke fordrer den ro, som var tiltænkt med kirkeåbningen.

Heldigvis blev pigen fundet i live, kirketjeneren hejste flaget ved kirken, efter at politiet havde været ude i medierne og fortalt den glædelige nyhed, og vi lukkede kirken en times tid efter. I dagene og ugen efter var der mange journalister, som ringede, og ville interviewe mig som præst. Jeg sagde nej til at stille op til interview, da jeg havde brug for at passe på mig selv. Også jeg var i chok det halvandet døgn, pigen var forsvundet. Da jeg er præst for pigen og hendes familie, synes jeg ikke, det var passende at stille op til interview i medierne. At være sjælesorgens kirke er først og fremmest at være beredt på at tjene sine medmennesker ved at slå ring om dem, som har brug for det, uden at gå på kompromis med denne opgave. Så medierne fik ikke deres interview med præsten. •

